

Hồi 3

Tình Tiết Đa Đoan

Văn Tử Lăng phi thân nhảy vù xuống đất...
Bỗng nhiên...

Một mùi hương lạ thoang thoảng bay vào mũi chàng...

Cả kinh! Chàng vội nín thở định thần rảo mắt nhìn tứ phía.

Lục y thiếu nữ cũng ngạc nhiên không ít. Nhanh tay nàng rút thanh Túy Tâm Kiếm ra.

Nhìn quanh chẳng thấy bóng người. Tử Văn vội dùng phương pháp Truyền Âm hỏi:

- Thính lực và thị lực của cô nương đạt được đến cả nghìn trượng, vậy giờ đây cô nương có nghe thấy tông tích kẻ địch hay chưa...?

Lời nói của chàng hơi ngụ ý châm biếm, làm Lục y thiếu nữ đỏ ửng cả mặt.

- Ô...! Nghe được lắm chứ! Ngoài sơn môn, trong đồng đá vụn, tối thiểu có một người đang ẩn núp nơi ấy...!

Vừa nói nàng vừa thò tay vào túi móc ra một viên hoàn thuốc, ném qua cho Tử Lăng:

- Công tử! Hãy mau uống hoàn thuốc này vào, chỗ này đã bị kẻ địch rải đầy độc tố rồi...!

Văn Tử Lăng chẳng dám chậm trễ, vội cho hoàn thuốc vào mồm và nuốt nhanh.

Lục y thiếu nữ cũng tự lấy thuốc, và nuốt một hoàn, đoạn rút thanh đoản kiếm ra, nàng định bắn mình nhảy vọt ra ngoài sơn môn.

Nhưng...

Toàn thân nàng rung động, dường như cảm thấy khó chịu, nên nàng vội đứng dừng lại. Liền khi ấy thần sắc nàng vụt tái nhợt, tỏ vẻ đau đớn vô cùng...

Văn Tử Lăng cả kinh vội hỏi:

- Cô nương...! Có chuyện gì thế...?

Tử Văn vừa buông lời, chàng cũng cảm thấy đầu choáng mắt hoa, máu tim sôi động dường như độc tố lại phát động mạnh hơn...

Hai người đang kinh hoàng, thành linh một bóng đen từ ngoài sơn môn bay vọt vào, cất tiếng cười lên khanh khách:

- Huỳnh Phúc Tấn của lão phu, không thể dùng những thuốc giải độc tầm thường mà giải được đâu... Bây giờ cô nương có bản lĩnh gì thì hãy triển khai ra cho lão xem thử...!

Lục y thiếu nữ tức tối vùng vẫy kêu lên:

- Người là ai? Tại sao lại âm thầm hạ độc thủ một cách hèn nhát như thế...?

Nói xong, nàng thanh đoản kiếm đâm mạnh tới...!

Nhưng...

Độc tố đã ngấm nhiều... Nàng chỉ kịp kêu lên một tiếng, đoạn đoản kiếm đánh "soèng", thân hình nàng ngã xuống đất...

Người vừa đến là một lão già, có một thân hình cường tráng, râu dài chấm ngực, tiếng nói oang oang như lệnh võ, nhưng thần sắc trông có vẻ âm hiểm...

Hiền ngang bước tới, lão cúi xuống nhìn Lục y thiếu nữ, lúc ấy tuy đã bị trúng độc, nhưng hãy còn tỉnh.

Tiếng cười ha hả của lão lại vang lên:

- Nhà ngươi nhận ra lão phu hay chưa?

Tự nãy giờ đứng một bên im lặng, Văn Tử Lăng thấy thế vọt nổi giận quát to:

- Thần Mật Khách? Lão chính là Thần Mật Khách đó ư...? Ta không ngờ lão lại có một thủ đoạn hèn mạt và âm hiểm như vậy...!

Lời nói của chàng chưa dứt, thì "huych" một tiếng giống sấm sét của Lục y thiếu nữ, chàng vọt té nhào xuống mặt đất...

Lão già vận áo xanh cười to hơn:

- Phải đấy! Lão phu chính là Thần Mật Khách Đặng Công Huyền. Nhà ngươi cũng nhìn ra lão đấy à?

Đoạn lão quay sang Lục y thiếu nữ tiếp:

- Này cô bé kia ơi! Chớ sợ hãi! Lão phu chẳng muốn làm thương tổn đến tánh mạng ngươi đâu! Lão muốn giữ ngươi lại một ít lâu, đợi công việc lão xong xuôi đâu đấy, thì ngươi có thể bình yên trở về.

Vừa nói xong, lão già vọt xốc Lục y thiếu nữ lên, phi thân nhảy vọt ra ngoài, phút chốc đã mất dạng...

Văn Tử Lăng tuy vẫn còn tỉnh, nhưng tay chân đã tê liệt, không thể cử động được. Chỉ giương mắt nhìn lão mang lục y thiếu nữ đi mà lòng chàng tê tái vô cùng.

Vài phút sau, chàng bị chìm vào hôn mê bất định.

oOo

Thời gian lặng lẽ trôi qua...

Văn Tử Lăng từ từ tỉnh lại.

Chàng mở to đôi mắt ra, cảnh vật chung quanh làm chàng kinh ngạc...

Định thần nhìn kỹ, chàng phát giác ra lúc mê man bất tỉnh, chàng đã được người lạ đem đặt nằm trên cung đài đầy bụi bặm của tòa đại điện.

Một phụ nữ mặc áo xanh, trạc độ ngũ tuần, đang ngồi dựa bên chàng.

Vội vẻ mặt hung ác, thấy Văn Tử Lăng hồi tỉnh, y liền cất tiếng quát hỏi:

- Tiểu tử...! Tiểu thơ của ta đâu?

Văn Tử Lăng nghe hồi ngơ ngác:

- Người nào là tiểu thơ của lão bà? Tôi nào có hiểu...

Lão bà càng giận dữ:

- Ngươi còn dám giở giọng trả treo à? Nếu ta không ra tay giải cứu, thì mạng của ngươi đã mất từ lâu rồi. Bây giờ còn chưa chịu thuật rõ sự mất tích của tiểu thơ nhà ta ra hay sao?

Như nhớ sực lại lời nói còn thiếu sót, bà vội tiếp:

- Tiểu thơ nhà ta phương danh là **Giang Tâm Mỹ**.

Văn Tử Lăng khẽ thở dài, lẩm bẩm:

- Giang Tâm Mỹ! Nàng... Chẳng may trúng phải độc...

Lão bà cả kinh, đưa tay lắc mạnh Tử Lăng:

- Nàng hiện giờ ở đâu?

Văn Tử Lăng chán nản:

- Bị người bắt mang đi mất rồi.

Bà lão nghe qua nhảy dựng lên:

- Kề nào mà to gan lớn mật thế? Ai? Hãy nói mau!

- Thần Mật Khách Đặng Công Huyền.

- Đặng Công Huyền! Hừ! Rất tốt! Có danh có tánh cho ta là được rồi.

Nói xong, bà lão liền quay ngoắt người, chẳng cần đếm xỉa đến Văn Tử Lăng hãy còn nằm đấy, rảo bước đi nhanh ra khỏi điện. Trong nháy mắt, bóng áo xanh đã mất dạng sau ngõ sơn môn...

Văn Tử Lăng liền vận thủ kinh lực, chàng cảm thấy nội lực đã phục hồi, bèn tung mình nhảy vọt đứng dậy...

Độc tố mà chàng hấp thụ khi nãy đã tan biến đâu mất. Hồi tưởng lại sự việc vừa xảy ra đêm hôm lướt như cơn ác mộng, chàng không khỏi bồi hồi ái ngại cho số phận của Giang Tâm Mỹ...

Với số ngày chung sống cùng nhau, mặc dù sự ương ngạnh của nàng có đôi khi làm phật ý Tử Lăng nhưng tánh quả quyết, liều lĩnh đôi khi hơi táo bạo của Tâm Mỹ đã khắc sâu vào tâm khảm của chàng.

Chàng đã có ý định từ giã nàng để đi làm tròn bốn phận.

Nhưng... biến cố xảy ra quá đột ngột...!

Đây là sự bức bách chia ly!

Nàng đã bị ngộ nạn...! Bây giờ chàng phải tính sao đây?

Bỗng nhiên...

Dưới ánh chiều dương, một luồng hàn quang đập thẳng vào mắt chàng.

Rất đổi ngạc nhiên, chàng vọt tung mình nhảy đến bên vật chói sáng ấy...

Thì ra, thanh Túy Tâm Kiếm của Giang Tâm Mỹ bị đánh rơi đêm qua, vẫn còn nằm phơi mình trên đám cỏ xanh.

Văn Tử Lăng vội cúi mình nhặt thanh đoản kiếm lên, ngắm nhìn giây lâu, đoạn thở dài rồi cẩn thận giắt vào mình.

Với thanh đoản kiếm này, chàng đã đơn thân độc mã, băng vào Thiếu Lâm Tự, hươ kiếm lên, chàng đã hạ một lượt bốn tay cao thủ của phái Thiếu Lâm.

Nghe đồn rằng, đây là một bảo vật có giá trị đối cả một thành trì...

Nhưng...

Bây giờ, nó lạnh lẽo nằm lẫn lộn vào đồng gạch vụn, trong đám cỏ xanh...

Nếu Tử Lăng không phát giác kịp thời, rồi nó bị rơi vào tay kẻ khác, thì hậu quả khó mà lường được...

Vàng thái dương lúc bấy giờ đã lên cao, đem ánh sáng ấm áp chiếu xuống ngàn cây nội cỏ, chim chóc vui mừng hót vang, chuyện đêm qua trôi qua như một mộng ảo!

Văn Tử Lăng không muốn ở lại đây phút nào nữa, mặc dù chàng không biết được bà lão Thanh y ấy có thể cứu được tiểu thơ yêu quý của bà khỏi tay của Thần Mật Khách hay không?

Chàng cũng không muốn nghĩ nhiều về việc ấy nữa.

Sau khi toan tính, chàng quyết định đi thẳng đến Hiệp Lê Sơn để thăm viếng mộ phần của Túy Tâm Tiên Tử!

oOo

Mười hôm sau...

Dưới chân núi Hiệp Lê Sơn, nằm ở ngoài dãy Vạn Lý Trường Thành, một thanh niên vận thanh y, mình tuy đượm nét phong sương, nhưng khí phách có vẻ anh hùng hảo hán, vội vã hướng về phía Bạch Vân Phong thẳng tiến...

Thiếu niên ấy chính là Văn Tử Lăng.

Hiệp Lê Sơn, như có ma lực quyến rũ chàng trai ấy, vì nơi ấy chôn giấu từ bao nhiêu năm cái chết bí ẩn của Túy Tâm Tiên Tử và thân thể của Giang Tâm Mỹ...

Việc quan trọng hơn, chàng định gặp Phổ Vân Thiền Sư, nếu quả lão là tay thủ phạm đầu sỏ của vụ Văn Gia Bảo, thì mối thù hận mà chàng đang ôm ấp từ lâu sẽ được rửa sạch...

Vàng trắng non vừa ló dạng qua đám rừng thưa, tiếng quạ kêu đêm hòa lẫn với tiếng lá xào xạc. Sương đã xuống rất nhiều...

Thình lình có tiếng ca trầm bổng từ xa vọng lại:

Tàn nguyệt như câu thuyền bích lạc,

Tinh quang vãn ảnh lưỡng mê ly.

Hưu hiềm phong tuyết hồ thiên địa,

Tư hữu anh hoa cố quốc phân.

Cố lai hồng nhan đà bạc mệnh,

Như kim hưu kiến mạng bạc nhân.

Tỷ giáo thương sanh ly hủy hỏa,

Cam phận bạc mệnh đáo yên phân.

Tận am thâm thủy nhân nhất cả,

Dã địa hoang yên nhận kỷ quân.

Dã tẩu bất thức hiệp tâm khô,

Thôi hoa đãi tử tế trình hôn.

Tạm dịch:

Trăng non ai kéo về,

Sao sáng ngập không gian.

Đùng hiềm gió tuyết lạnh,

Đây đào hoa mộ phần.

Hồng nhan sao vẫn số,

Anh hùng há trường sanh.

Vì non sông khói lửa,

Đành liều phận mỏng manh.

Giang sơn người chỉ một,

Hoang địa nhận đầy quần.

Duy ta thương nàng khố,

Mang rượu tế mộ phần.

Tiếng ca nghe vang vang giữa đêm trường tịch mịch làm mũi lòng kẻ du khách không nhà...

Văn Tử Lăng còn băng khuâng ngơ ngác, chợt một cụ già, vai mang khăn gói, trên có cắm hoa tươi, bên hông lưng lửng một bầu rượu lớn, đang khó nhọc chậm rãi đi đến...

Văn Tử Lăng tự nhủ:

“Lão già này trông như đi tế mộ...”

Dưới chân Bạch Vân Phong này, ngoài mộ Túy Tâm Tiên Tử, đâu còn ngôi mộ nào thứ nhì...

Khi định thần nhìn kỹ chàng bất giác cả kinh... Bước chân của cụ già tuy nặng nề chậm chạp, nhưng dấu chân bước qua cỏ vẫn y nguyên, đủ hiểu khinh công của lão đã đạt đến cao siêu tuyệt đỉnh...

Trong chốn võ lâm quả nhiên cao thủ đầy dẫy.

Bỗng nhiên cụ già loạng choạng vấp ngã...

Tử Lăng vội vã phi thân đến bên, đưa tay nâng đỡ.

- o O o -